

af Nadverens Sakramente gælder den Regel, at Præsten ikke maa nægte dette, medmindre han forud har raadført sig herom med sin Provst og Biskop.

Fra samtlige Biskoppers Side er det udtalt som det ønskeligste, at Offeret for den kirkelige Vielse helt kunde bortfalde, for at ikke Hensynet dertil skulde afholde nogen fra Vielsen. Saafremt det skulde bortfalde uden Erstatning, vilde dette imidlertid for mange Embeder blive et ret føleligt økonomisk Tab, som disse vanskeligt vilde kunne bære. Og en Afløsning af Bryllupsofferet alene vilde næppe være paa sin Plads, idet en saadan Afløsning maa anses lige saa ønskelig ogsaa for andet Offers Vedkommende, ikke alene Højtidsofferet, der jo allerede nu er afløst i adskillige Menigheder, men navnlig ogsaa Daabsofferet. Medens man saaledes vel maa være betænkt paa at finde en Udvej for Accidensofferets Afløsning i Almindelighed, hvilket formentlig dog kun kan ske ved en særlig Lov, har man ment her som en midlertidig Regel at burde aabne Præsteembederne Adgang til Erstatning for de Tab, de lide ved Afgang i Indtægter paa Grund af det almindelige borgerlige Ægteskabs Indførelse. Da det, jfr. § 14, er foreslaaet, at Kommunekasserne skulde have Andel i de Betalinger, der fremtidig skulde erlægges for Ægteskabsforstandernes Medvirkning m. v., er det fundet naturligt, at disse Erstatningsbeløb ogsaa udredes af disse Kasser. De nærmere Regler for Erstatningernes Udredelse vil det formentlig kunne overlades til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet at fastsætte.

De i Forordningen af 30. April 1824 §§ 1—17 og Lov af 13. April 1851 §§ 1—9

indeholdte Bestemmelser ville ganske tabe deres Betydning, naar den nye Lov om Ægteskabs Indgaaelse træder i Kraft, og det vil derfor findes naturligt, at de i § 22, 1ste Stykke, ere foreslaaede ophævede. Ligesaa naturligt vil formentlig Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke om Bortfald af gejstlig Mægling i Tilfælde af Separation og Skilsmisse for de Ægtefællers Vedkommende, der ikke have ladet deres Ægteskab kirkelig indvie, findes at være, jfr. ogsaa hermed Reglen i Lov 13. April 1851 § 12.

VI. Straffebestemmelser. Lovens Træden i Kraft.

Medens Bestemmelsen i § 23, der i det væsentlige findes i det private Lovforslag, neppe behøver særlig Begrundelse, skal her med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovens Ikrafttræden (§ 24) bemærkes, at Lovens Gennemførelse vil forudsætte en saa omfattende administrativ Ordning af de paagældende nye Institutioners Virksomhed og tillige en saadan Omordning af Folkekirkens Stilling til Ægteskabet, at det ikke vil være muligt i Loven selv at fastsætte en bestemt Frist for Ikrafttræden af Lovens Regler om Ægteskabs Indgaaelse for Ægteskabsforstanderen; man har derfor ment, at det rettest bør overlades til kgl. Anordning at træffe Bestemmelse om Tidspunktet i saa Henseende. Det er selvfølgelig Tanken, at den nye Ordning skal udstrækkes ogsaa til Færøerne, men disse Øers særlige Forhold vilde kunne nødvendiggøre Lempelser, der formentlig, som Tilfældet har været i talrige andre Love, ville kunne fastsættes ad Anordningsvejen.